

Arrest

nr. 217 395 van 25 februari 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. WIBAULT
Congresstraat 49
1000 BRUSSEL**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Gambiaanse nationaliteit te zijn, op 6 februari 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 5 januari 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 november 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 januari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. WIBAULT die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 28 september 2016 dient de verzoekende partij in België een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 21 december 2017 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.3. Op 5 januari 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies). Dit is de bestreden beslissing die de verzoekende partij per aangetekende brief van 8 januari 2018 ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan mevrouw, die verklaart te heten,

naam : [J.]

voornaam : [K.]

geboortedatum : [1980]

geboorteplaats : [...]

nationaliteit: Gambia

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Op 21 december 2017 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.”

1.4. De verzoekende partij tekent op 24 januari 2018 beroep aan tegen de beslissing van de commissaris-generaal van 21 december 2017. Bij arrest van 9 oktober 2018 met nummer 210 702 weigert ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de verzoekende partij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 7, 74/13 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de terugkeerrichtlijn) en van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Zij zet haar middel uiteen als volgt:

“Een terugkeerbeslissing mag enkel genomen worden na de afwijzing van een asielaanvraag. Deze beslissing moet ook rekening houden met alle elementen die niet werden besproken binnen de asielaanvraag.

Artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG bepaalt:

“Bij de tenuitvoerlegging van deze richtlijn houden de lidstaten rekening met:

- a) het belang van het kind;*
- b) het familie- en gezinsleven;*
- c) de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land,*

en eerbiedigen zij het beginsel van non-refoulement."

Dit is omgezet in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land

Vanuit het arrest Mukarubega van het Hof van Justitie, kunnen we afleiden dat een gebonden beslissing van terugkeer enkel mogelijk is bij de afsluiting van een asielaanvraag indien dit bevel deze afsluiting onmiddellijk volgt en alle bezwaren tegen de uitwijzing reeds behandeld werden binnen de asielaanvraag.

"66. Wat betreft in de tweede plaats de eerbiediging van het recht om in het kader van de vaststelling van de in het hoofdgeding aan de orde zijnde terugkeerbesluiten te worden gehoord over de verblijfsaanvraag, en, in voorkomend geval, over de onrechtmatigheid van het verblijf, moet worden vastgesteld dat de Franse autoriteiten met het eerste in het hoofdgeding aan de orde zijnde terugkeerbesluit, te weten dat van 26 oktober 2012 — dat is vastgesteld minder dan twee maanden na de betekening aan Mukarubega van de afwijzing van haar asielverzoek door de CNDA, waarbij de beslissing van het OFPRA werd bevestigd—Mukarubega's aanvraag voor een verblijfsvergunning asiel hebben afgewezen en haar tegelijkertijd hebben gelast het Franse grondgebied te verlaten.

67. In de onderhavige zaak moet worden vastgesteld dat het eerste terugkeerbesluit is uitgevaardigd na de afronding van de procedure betreffende Mukarubega's verblijfsaanvraag asiel, in het kader waarvan zij alle gronden voor haar asielverzoek uitvoerig heeft kunnen uiteenzetten, en nadat zij alle rechtsmiddelen had uitgeput die volgens het nationale recht tegen die afwijzing kunnen worden aangewend."

Naast de bevestiging van de noodzakelijkheid om de asielaanvraag eerst af te sluiten voor enige beslissing over de terugkeer, komt ook de conclusie dat een puur gebonden beslissing onverenigbaar is met de Richtlijn 2008/115/EG terwijl bepaalde bezwaren buiten het zicht van de asielinstanties vallen.

In casu krijgt Mevrouw [J.] een specifieke psychologische opvolging in België. Mevrouw zit in psychologische behandeling van een zware trauma. Haar psycholoog [V.L.] is van mening dat een psychologische herstructurering noodzakelijk is. (stukken 3)

De bestreden beslissing mag niet uitgevoerd worden zonder rekening te houden met zijn gevolgen: het stopzetten van een essentiële psychologisch werk van herstructurering.

De administratieve beslissingen hebben zware gevolgen op de toestand van de familie.

Een dergelijke ontwikkeling kan in de zwaarste gevallen een risico op vernederende en onmenselijke behandeling vormen in de zin van artikel 3 EVRM, maar kan ook beschouwd worden als een disproportionele inmenging in het privéleven van de verzoekende partij:

« 46. Les actes ou décisions dommageables pour l'intégrité physique ou morale d'une personne n'entraînent pas nécessairement une atteinte au droit au respect de la vie privée garanti par l'article 8. IM jurisprudence de la Cour exclut toutefois pas qu'un traitement qui ne présente pas la gravité d'un traitement relevant de l'article 3 puisse néanmoins nuire à l'intégrité physique et morale au point d'enfreindre l'article 8 sous l'aspect vie privée (...). »

Anders gezegd mag de bestreden beslissing niet het zijgen opleggen aan een proportionaliteitstoetsing rekening houdend met de kwetsbaarheid van de verzoekende partij en hun zoektocht naar stabiliteit."

2.2. De verwerende partij repliceert in haar nota met opmerkingen als volgt:

"Vooreerst laat verweerder nopens de vermeende schending van artikel 62 Vreemdelingenwet, dat de formele motiveringsplicht betreft, gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De verweerder merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477). In antwoord op de in het middel ontwikkelde concrete kritiek die de inhoud van de motivering en aldus de materiële motiveringsplicht betreft, laat verweerder gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie geheel terecht heeft geoordeeld dat aan de verzoekende partij

een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies) diende te worden betekend.

Verzoekende partij houdt voor dat zij in België specifieke psychologische opvolging krijgt ter behandeling van een zwaar trauma.

Bij de uitvoering van de bestreden beslissing dient rekening te worden gehouden met “psychologische herstructurering”.

Nopens de medische elementen in hoofde van verzoekster dient te worden opgemerkt dat in de beslissing van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen uitvoerig werd ingegaan op deze elementen en dat het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen tot het besluit kwam dat het louter verwijzen naar analfabetisme, of via attesten naar een “trauma”, geen afdoend element is om de vaagheid van de verklaringen op verschillende vlakken te compenseren.

Terwijl er in het verleden geenszins een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet werd ingediend.

Terwijl verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat dergelijke begeleiding in het land van herkomst niet zou kunnen worden voortgezet.

Art. 74/13 Vreemdelingenwet luidt als volgt:

[...]

Dit artikel is een algemene bepaling dat een individueel onderzoek noodzakelijk maakt en er op gericht is te waarborgen dat de gemachtigde van de Staatssecretaris, ook in het kader van een gebonden bevoegdheid, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling.

Het komt in de eerste plaats toe aan diegene die zich wil beroepen op de bescherming voorzien in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, om aan de hand van concrete gegevens aan te tonen dat hij zich daadwerkelijk kan beroepen op de hierin vermelde elementen.

Verzoekende partij levert dit bewijs niet (zie supra).

Zie in die zin:

“Het komt in de eerste plaats toe aan diegene die zich wil beroepen op de bescherming voorzien in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, om aan de hand van concrete gegevens aan te tonen dat hij zich daadwerkelijk bevindt in één van de in dit artikel vermelde situaties. In casu blijkt echter dat de verzoeker zich beperkt tot loutere beweringen en dat hij het beweerd gezinsleven met V(...) Y(...) I(..) in het kader van het onderhavige beroep op geen enkele wijze staft.” (R.v.V. nr. 105.706 van 19 november 2012)

Waar verzoekende partij voorhoudt dat art. 74/13 Vreemdelingenwet zou zijn geschonden, omdat in de bestreden beslissing niet wordt gemotiveerd over dit artikel en de erin opgenomen elementen, laat verweerder overigens nog gelden dat voornoemd wetsartikel geen dergelijke motiveringsplicht bevat.

Het volstaat dat uit de gegevens van de zaak, weze het uit de stukken van het administratief dossier of uit de bestreden beslissing zelf, kan worden vastgesteld dat de gemachtigde van de Staatssecretaris bij het nemen van de verwijderingsbeslissing is overgegaan tot het individueel onderzoek dat in wezen uit voornoemd artikel 74/13 Vreemdelingenwet voortvloeit.

In zoverre de verzoekende partij voorhoudt dat het noodzakelijk is om de asielaanvraag af te sluiten alvorens een beslissing over de terugkeer kan worden genomen, verwijst verweerder naar hetgeen werd uiteengezet onder het eerste middel.

In antwoord op de door verzoekende partij geponeerde schending van art. 3 EVRM, benadrukt verweerder vooreerst dat er in casu geen sprake is van een gedwongen verwijdering.

Terwijl verweerder verder opmerkt dat deze bepaling voorziet dat “Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer” (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Verder laat de verweerder gelden dat onder folteringen in de zin van art. 3 E.V.R.M. wordt begrepen, “die handelingen waarbij op doelbewuste wijze hevige pijn of ernstig leed van fysieke of psychische aard wordt toegebracht” (Arbitragehof nr. 51/94, 29 juni 1994, T. Vreemd. 1994, 253, noot VANHEULE, D.).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting

in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partijen een reëel gevaar lopen op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Verzoekende partij slaagt er niet in aannemelijk maken dat er sprake is van ernstige en duidelijke redenen, om aan te nemen dat zij bij haar terugkeer het slachtoffer zou worden van een in art. 3 EVRM bedoelde handeling, rekening houdend met de algemene situatie in het land van herkomst en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij

In casu is er geen sprake van ernstige en duidelijke redenen, niet in het minst nu de verzoekende partij ter zake vaag blijft en geen concrete gegevens naar voor brengt of bewijskrachtige stukken voorlegt, terwijl de beweerdde problemen in het land van herkomst reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een diepgaand onderzoek in het kader van de asielaanvraag, dewelke werd afgewezen.

Inderdaad oordeelde het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 21.12.2017 dat er geen redenen voorhanden zijn om de verzoekende partij de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Er werden zelfs ernstige vragen gesteld bij de geloofwaardigheid van verzoekster.

Verweerder benadrukt verder dat de verzoekende partij ook niet aannemelijk maakt dat er sprake is van een ernstige medische problematiek waardoor zij het risico loopt op een vernederende en onmenselijke behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Geen van de door verzoekende partij overlegde documenten zijn dan ook van aard om te doen aannemen dat er sprake is van een medische toestand die een verwijdering zouden verhinderen.

Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op art. 3 EVRM. Een strikt hypothetische schending van art. 3 EVRM volstaat op zich niet (R.v.St. nr. 105.233 dd. 27.03.2002, R.v.St. nr. 105.262 dd. 28.03.2002, R.v.St. nr. 104.674 dd. 14.03.2002...).

De verzoekende partij is derhalve verkeerdelijk de mening toegedaan dat art. 3 EVRM zou geschonden zijn.

Verwerende partij ziet tot slot ook niet in hoe de in casu bestreden beslissing tevens een schending kan inhouden van artikel 8 van het EVRM.

De verzoekende partij dient in de eerste plaats het bestaan van een beschermingswaardige relatie te bewijzen, wanneer zij zich beroept op art. 8 EVRM.

De verzoekende partij faalt ter zake in de op haar rustende bewijslast. Zij blijft in gebreke om het bestaan van een beschermingswaardig privé- en gezinsleven aan te tonen alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden; zij gaat hier zelfs niet op in.

Een schending van artikel 8 EVRM kan evenmin worden aangenomen.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden."

2.3. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals onder meer de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de terugkeerrichtlijn en dient richtlijnconform te worden toegepast. Het Hof van Justitie van de Europese Unie stelt in deze dat wanneer de bevoegde nationale autoriteit voornemens is een terugkeerbesluit te nemen, zij dus aan de door artikel 5 van de terugkeerrichtlijn opgelegde verplichtingen dient te voldoen en zij de betrokkene daarover moet horen (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, par. 49).

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet maakt derhalve een individueel onderzoek noodzakelijk zodat wordt gewaarborgd dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling. Het is aan de verwerende partij om in het kader van dit onderzoek de vreemdeling in de mogelijkheid te stellen om de nodige elementen en standpunten kenbaar te maken.

In casu betoogt de verzoekende partij dat er geen rekening werd gehouden met haar gezondheidstoestand en met haar specifieke psychologische opvolging in België wegens een zwaar trauma. Zij stelt dat deze gezondheidsproblemen buiten de beoordeling van de asielinstanties vallen.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 2 november 2016 een brief richtte aan de verwerende partij, waarin zij aangaf in september dat jaar in Brussel te zijn verkracht en hiervan op 16 september 2016 aangifte te hebben gedaan. Zij gaf aan sinds 20 september 2016 psychologische begeleiding te krijgen van het centrum SOS Viol. Zij gaf aan dat haar verdere aanwezigheid in België is vereist, enerzijds om haar psychologische begeleiding te kunnen verderzetten met dezelfde psychologische ploeg en anderzijds om het onderzoek over haar verkrachting op te volgen. Zij voegde haar verhoor als slachtoffer bij de politie en een attest van een psycholoog van SOS Viol waarin deze bevestigde dat de verzoekende partij regelmatig psychologisch wordt opgevolgd en dat haar huidige toestand psychologische zorgen noodzaakt.

Noch uit de motieven van de bestreden beslissing, noch uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij bij het nemen van deze beslissing rekening heeft gehouden met de gezondheidstoestand van de verzoekende partij, dit conform artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Er wordt nergens blijk gegeven van een onderzoek naar of afweging van de omstandigheden zoals uiteengezet in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, in casu de gezondheidstoestand van de

verzoekende partij. Er blijkt ook niet dat de verzoekende partij voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing nog specifiek werd gevraagd naar haar gezondheidstoestand.

Waar de verwerende partij in de nota met opmerkingen stelt dat in de beslissing van de commissaris-generaal van 21 december 2017 waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen reeds uitvoerig is ingegaan op de medische elementen in hoofde van de verzoekende partij, stelt de Raad vooreerst vast dat de verwerende partij aldus bevestigt dat zij voor het nemen van de bestreden beslissing op de hoogte was van deze elementen. De verwerende partij kan verder niet worden gevolgd waar zij voorhoudt dat het door de commissaris-generaal hieromtrent gevoerde onderzoek tegemoet kwam aan het onderzoek zoals dit door het bestuur overeenkomstig artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet moet worden doorgevoerd bij het nemen van een terugkeerbesluit. In de beslissing van de commissaris-generaal wordt zo reeds verwezen naar attesten van de SOS Viol, alsook naar een medisch attest van dr. M.C. van het CHU Saint-Pierre, maar er wordt in deze beslissing – zoals de verwerende partij zelf ook aangeeft in haar nota – enkel verwezen naar deze stukken om te concluderen dat het *“louter verwijzen naar analfabetisme, of via attesten naar een ‘trauma’, geen afdoend element is om de vaagheid van de verklaringen op verschillende vlakken te compenseren”*. Uit de bewoordingen van de beslissing van de commissaris-generaal blijkt dat hij rekening heeft gehouden met de psychologische begeleiding om na te gaan of de verzoekende partij internationale bescherming dient te kunnen genieten. Er kan echter niet worden gesteld dat de commissaris-generaal is nagegaan of de gezondheidstoestand, los van de ingeroepen vrees voor vervolging of vrees voor ernstige schade, zich verzet tegen het nemen van een terugkeerbesluit, zoals vereist in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Dit is immers niet de taak noch de bevoegdheid van de commissaris-generaal.

In de nota met opmerkingen wordt wel nog rekening gehouden met de gezondheidstoestand, waarbij de verwerende partij erop wijst dat de verzoekende partij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in het kader van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet heeft ingediend. De Raad wijst erop dat het indienen van een dergelijke aanvraag evenwel geen voorwaarde is opdat rekening dient te worden gehouden met de gezondheidstoestand van de verzoekende partij in het kader van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Tevens stelt de verwerende partij in haar nota dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat de psychologische begeleiding niet zou kunnen worden voortgezet in haar land van herkomst en niet blijkt dat er sprake is van een voldoende ernstige medische problematiek opdat de verzoekende partij het risico loopt op een vernederende en onmenselijke behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM indien zij gevolg geeft aan de bestreden beslissing. Er blijkt evenwel uit niets dat deze afwegingen reeds werden gemaakt voorafgaand aan het nemen de bestreden beslissing en zonder dat de uitkomst daarvan reeds vaststond. Een a posteriori-motivering in de nota met opmerkingen vermag niet een onregelmatigheid in de bestreden beslissing te herstellen. Dergelijke motieven waarvan voor het eerst blijkt wordt gegeven in de nota met opmerkingen kunnen door de verwerende partij niet dienstig worden bijgebracht om de hiervoor vastgestelde onregelmatigheid in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet in een ander daglicht te stellen.

De Raad kan alleen maar vaststellen dat uit de motieven van de bestreden beslissing, noch uit enig ander stuk van het administratief dossier overigens, blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij de afgifte van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten is tegemoet gekomen aan de beoordeling die hem toekwam in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt aannemelijk gemaakt.

2.4. Het tweede middel is, in de aangegeven mate, gegrond en leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Een onderzoek van de overige onderdelen van het onderzochte middel of van het eerste middel dringt zich niet langer op. Er dient in deze situatie ook niet langer te worden ingegaan op de ter terechtzitting door de verzoekende partij bijkomend voorgelegde nota gesteund op het arrest Gnandi van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 19 juni 2018 (C-181/16).

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak te worden gedaan over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

De verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 5 januari 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies) wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftiend februari tweeduizend negentien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS